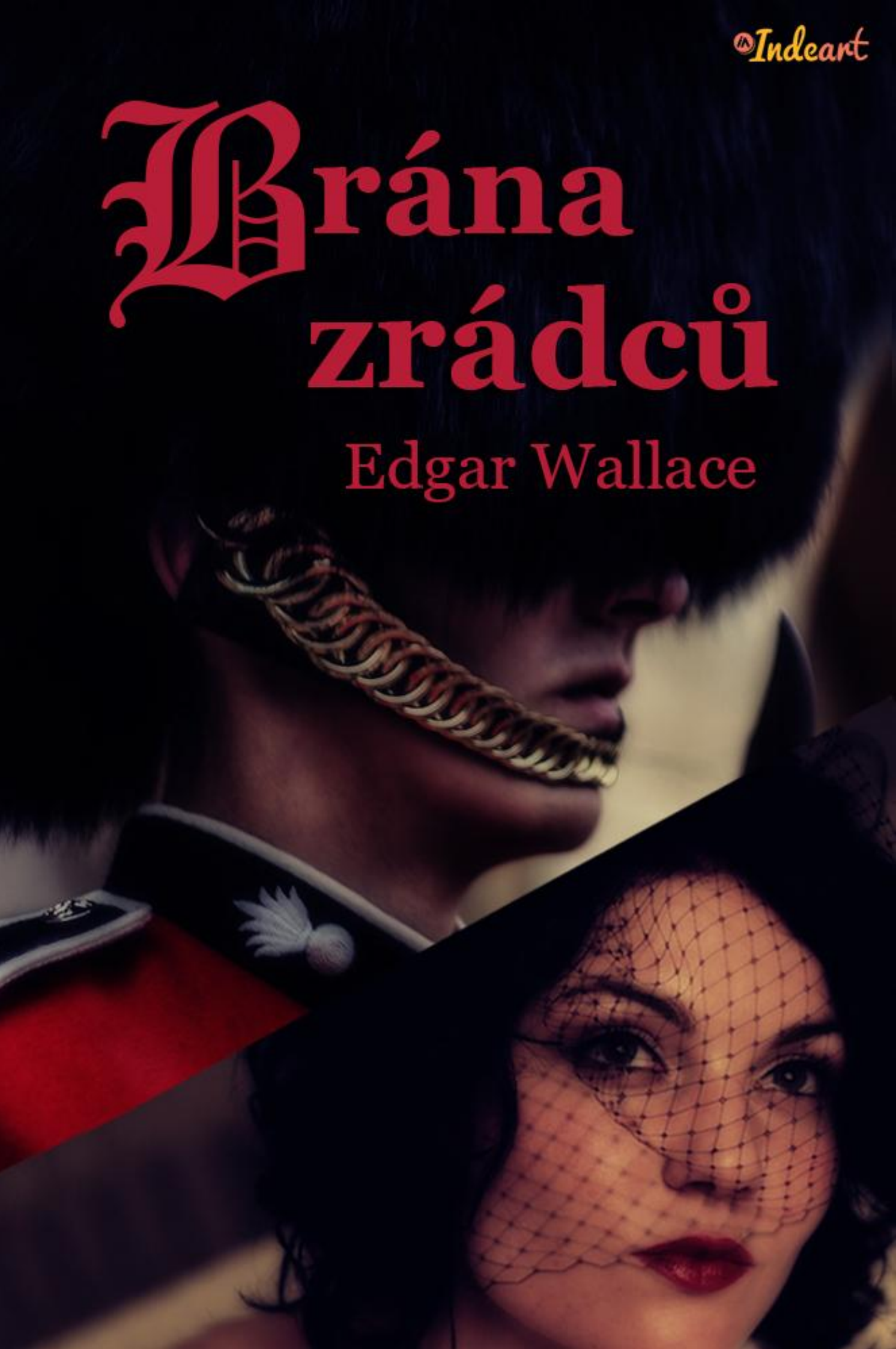

Brána zrádců

Edgar Wallace

Edgar Wallace

Narodil se roku 1875 v Londýnské čtvrti Greenwich.

Již v 11 letech (po absolvování čtyř tříd) opustil školu a začal pracovat. Zpočátku se živil dosti podřadnou prací, ale v osmnácti letech vstoupil do britské armády.

Po propuštění z armády roku 1899 začal pracovat jako dopisovatel pro tiskovou agenturu. Svými články o brutalitě britské armády během druhé búrské války však natolik popudil jejího velitele, že mu zakázal pracovat jako válečný zpravodaj.

Roku 1918 skončilo jeho první manželství rozvodem. V roce 1921 se oženil podruhé, tentokrát se svojí o dvacet tři let mladší sekretářkou Violet.

Nejslavnější román Zelený lučištník (The Green Archer), příběh napsaný v duchu gotického románu, napsal roku 1923 a díky němu stal se nejvydávanejším autorem své doby. Jeho produktivita byla ohromující (vydal 175 knih, napsal dvacet čtyři divadelních her a v novinách otiskl nespočetné množství článků), což vedlo k podezření, že vlastnil (obdobně jako Alexandre Dumas starší) tzv. továrnu na romány a pod díla jiných se jen podepisoval. To se však nikdy nepotvrdilo. Nikdy si nedělal ke knihám předem poznámky o průběhu děje a jednotlivých zápletkách. První stránku textu napsal vždy vlastní rukou, dál pak diktoval sekretářce nebo do diktafonu. Denně pracoval mnoho hodin, každou půlhodinu vypil šálek čaje a nepřetržitě kouřil cigarety.

Je považován za tvůrce kriminálního thrilleru. Mnoho z jeho děl bylo zfilmováno (existuje téměř sto šedesát titulů natočených podle jeho námětu, např. Zelený lučištník byl zfilmován třikrát).

Brána zrádců

Epochální loupež korunovačních klenotů z londýnského Toweru a zvláště spletité vztahy a děje, jimiž je skandální čin opředen - to je námět detektivního románu E. Wallace.

Edgar Wallace

Brána zrádců

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Běla Dintrová – heirs c/o DILIA, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-042-0 (PDF)

Kapitola 1

„Strážní četóóó! Na rámě zbraň!“

Jedenatřicet pušek se přemístilo jako jediná, jedenatřicet bílých rukavic dopadlo na švy jedenatřiceti kalhot, jako by je poháněl jediný neviditelný stroj. Vyrovnaná červená řada stála nehnutě, vysoké čepice z medvědí kožešiny tvořily jedinou přímku. Pochod, který kapela vyhrávala, břeskně dohřměl ve chvíli, kdy poslední čtveřice hlídky, odcházející ze služby, zmizela za rohem bílé věže.

„Roz-chod!“

S klapnutím zastrčil Bobby Longfellow úzkou šavli do pochvy, pevněji si zasadil monokl do oka a upřel pohled na příkrčený kostelík sv. Petra v řetězech, zalitý slunečním svitem letního rána. Nepřítomně si uvědomil, že k němu zamířila malá, tlustá žena s průvodcem v ruce. Vedle něho stál jemu podřízený seržant s tváří jako vyřezanou z týkového dřeva; čekal, co bude, a v duchu se smál.

„S dovolením, pane.“

K Bobbymu, vysokému skoro sto devadesát centimetrů, dolehl hlas odkudsi z hloubi, a tak se podíval dolů. Silná dáma měla na sobě čepce zdobený černými kamínky, pelerínu pošítou korálky a u krku velikou brož s kamejí. Její široký, rozehřátý obličej vypadal bodře. Důstojník si všiml, že má tři brady a spíš mužský nos.

„Prosím —“

„Mohl byste mi říct, kde je pohřbena lady Jane Greyová?“ zeptala se žena hlubokým hlasem.

Bobby zamrkal, jako by znenadání vkročil do světla. „Lady —“

„Lady Jane Greyová.“

Bezradně pohlédl na seržanta a rukou v bílé rukavici si nervózně přejel úzký knírek. „Podívala jste se — hm — na hřbitov?“ začal slibně.

„Na který?“

Seržant jej nijak nepovzbudil.

„No — hm — na nějaký! Znáte tu dámu, seržante?“

„Nikdy jsem ji neviděl, pane.“

Bobby mlasknutím odsoudil seržantův omyl. „Tu lady — jak že se jmenuje? — Greyová.“

Tlustá žena mu přispěchala na pomoc. „Je pohřbená nedaleko Toweru,“ napověděla taktně.

Bobby pohybem ruky v bílé rukavici ukázal na okolní budovy.

„To je tohle všechno, vidíte, seržante?“ otázal se rozhořčeně.

Seržant usoudil, že ano.

„Radši se zeptejte zdejších — hm — strážců, madam.“

Mohl se ohradit, že nevhodně zaměnila důstojníka v plné vojenské parádě za průvodce, ale to ho vlastně vůbec nenapadlo. Sloužil v Toweru první den a jaksi nebyl spokojen. Vadilo mu horko, v přiléhavém červeném kabátci se necítil dobře a v medvědí čepici se potil. Poručík Robert Longfellow si v té chvíli vskutku přál být nižším důstojníkem berwického pluku gardistů Jeho Veličenstva.

Tlustá žena nahlédla do knížky. „Kde jsou uloženy korunovační klenoty?“

„V trezoru, vážená paní,“ odpověděl Bobby pohotově.

Naštěstí se právě objevil skutečný průvodce a k poručíkově úlevě odvedl návštěvnici k Wakefield Toweru.

„To byla namouduši hrůza!“ povzdechl si Bobby. „U čerta! Co se čekalo, že jí budu vykládat, seržante?“

„Nic, pane,“ uklidnil ho poddůstojník a Bobby se rozzářil.

Odešel do strážnice a odtud do svého bytu, kdežto paní Ollorbyová pokračovala v prohlídce, ačkoliv tuto rudolící ženu doopravdy nezajímaly ani korunovační klenoty, ani nešťastná Jane, již odsekli hlavu od útlého těla několik metrů od místa, kde se na ni vyptávala.

Toho rána však byl v londýnském Toweru přece jen někdo, koho osud lady Jane dojímal. U řetězu, chránícího nevelkou obdélníkovou desku před znesvěcujícíma nohama, stála Hope Joynerová, hleděla na prostý nápis a potom se zadívala na malý kostelík, kam onu mladičkou ženu uložili k poslednímu odpočinku.

„Ubožáčka — chudinka!“ povzdechla si Hope a Richard Hallowell se nedokázal usmát.

Tady totiž mládí truchlilo nad smrtí jiného mladého člověka; nakrátko ostříhaná krasavice se plna smutku skláněla nad místem, kde Janě dlouhé vlasy přehodili přes hlavu, aby nepřekážely sekyře v díle. Dick měl příležitost obdivovat tak dokonalý profil, jaký dosud neviděl, a postavu v soucitném předklonu ještě mnohem půvabnější, než kdyby stála vzpřímená jako pravítko. Svěží a dokonalá plet' dívky vypadala na šedém pozadí kamenů ztmavlých věky ještě světlejší. V přítomnosti takto ztělesněného mladistvého ženství působila tragédie Sommersetovy ctižádosti jakoby mnohem bolestněji a opravdověji.

„Strašné, vidíte? Byla ubytována v Královském domě... Tam z toho okna viděla, jak jejího mrtvého manžela nesou kolem... Hope, vnášíte smutek do dnešního dopoledne!“

Prchavě se na něj usmála a položila mu ruku na paži.

„To tedy jsem ošklivá, Dicku! Polepším se. Není tenhle švihák v plném lesku Bobby?“

Ze strážnice se vynořil štíhlý gardový důstojník.

„Je to Bobby. Nastoupil včera večer a teprve se seznamuje s povinnostmi towerské gardy.“ Dick se zachechtal. „Je povahou lenoch — trocha poctivé práce mu jen prospěje!“

„Dnes jste se poprvé zasmál,“ vyčetla mu, a ačkoliv jí mohl odpovědět, že toho rána nemá zrovna důvod k veselí, neřekl nic.

Dick Hallowell v černém, bezvadně padnoucím vojenském kabátci přepásaném šarlatovou šerpou označující hodnost byl o hlavu vyšší než ona. Měl ostře řezanou tvář, šedivé oči a pružnost rozeného atleta, která se projevovala i v jeho chůzi.

„Už jsem vám ukázal všechno,“ podotkl. „Doufal jsem, že mi to vystačí na celý den.“

Tiše se zasmála.

„To není pravda. Snažil jste se mě zbavit od chvíle, kdy za vámi přišel váš sluha. Čeká snad na vás někdo?“ Než stačil odpovědět, pokračovala: „Jsem málem jasnovidka, a navíc znám Tower docela dobře. Šlo mi totiž o to, vidět, jak vypadáte v uniformě.“

Zatímco hovořila, s hrůzou si uvědomila, jak velmi krátce se znají. Ani ne před měsícem je v zastíněné, stojaté vodě Temže svedla dohromady tyč k odrážení pramice, kterou upustila, a proud ji zesměšněnou unášel k osudu o nic horšímu, než představovalo uvíznutí v křovinách řečiště. Připádloval jí na pomoc jen proto, aby se pobavil.

Sestupovali po svahu ke Lví bráně. Pod jejím obloukem se zastavili a oba najednou upřeli pohled na ponuré dřevěné mřížoví, za nímž tekla řeka.

„Brána zrádců!“ otrásla se Hope, aniž chápala proč.

„Brána zrádců,“ přisvědčil Dick, „dnes naprosto úctyhodný vchod. Jistě byste nečekala, že po těchto schodech kráčeli královny a dvořané. Tady usedla královna Alžběta a prohlásila, že ji ani nenapadne jít dál!“

Znovu se zasmála. Pokračovali kolem salutujících hlídek, až dospěli do všedního prostředí Tower Hillu, na místo plné vozů naložených bednami a rybího zápachu z nedalekého Billingsgate.

Dívčín velký rolls zastavil tiše u chodníku a Dick otevřel dvířka.

„Kdy vás uvidím?“

„Kdykoliv se vám zachce,“ usmála se otázce. „Mé číslo najdete v telefonním seznamu a ráda obědvám v *Embassy*.“

„Kam se teď chystáte?“

Trochu se ušklíbla. „Čeká mě nepříjemný rozhovor,“ řekla.

Dick na ni upřeně pohlédl. Jeho čekalo totéž — jenže k tomu se jí nepřiznal.

Pozoroval auto, dokud mu nezmizelo z dohledu. Teprve pak se otočil a sešel z pahorku na most přes bývalý vodní příkop. Už se neusmíval. Hezkou, starostmi zamračenou tvář mu nerozjasnila ani němá, dojemná prosba o soucit, kterou k němu vyslal Bobby, když Dick míjel strážnici.

Před vchodem do Dickova příbytku čekal jeho sluha Brill. „Je tu jakýsi pán, poslal mě, abych se po vás podíval, pane — spěchá prý na nějakou schůzku.“

Dick Hallowell pomalu přikývl. „Čtvrt hodiny vás nebudu potřebovat, Brille,“ pravil. „Zůstaňte radši tady, a kdyby mě někdo hledal, každému vyřídíte, že nemám čas.“

„Ano, sire Richarde.“

„A Brille — naznačil vám ten džentlmen něco o sobě?“

Sluha se zarazil. „Ne, pane. Vypadal trochu špatně naložený. Prý abyste si vážil takového bydlení —“ Opět zaváhal.

„Co dál?“

„Už nic, pane... jen se opovržlivě ušklíbl. Připadlo mi, že je drzý. Přijde a kritizuje. Podle mě je to nula.“

„Máte pravdu — nula.“

Dick vystoupil po kamenných schodech, na odpočívadle přede dveřmi se zastavil a ironicky se ušklíbl, než je otevřel a vkročil dovnitř. U okna pohodlně zařízeného obývacího pokoje stál muž, zřejmě zaujatý pohledem na cvičící čet. V hubeném obličej, napůl otočeném k Dickovi, měl nespokojený výraz. Oblečený byl do ošuntělých šatů a bot se sešlapanými podpatky. Přesto se tváří i držením těla mlčícímu a ostražitě ho pozorujícímu důstojníkovi kupodivu podobal.

„Ahoj!“ zavrčel a obrátil se k zamyšlenému Dickovi s nepřátelským a zároveň urážlivým pohledem. „Ahoj — bratře!“

Dick neodpověděl. Když stáli čelem k sobě, jevila se podoba mnohem nápadněji, avšak přesto určitý rozdíl mezi nimi byl. Kdyby Graham Hallowell ztratil z hlasu tvrdost, mohl oběma znít stejně, jenže starší z obou bratrů pozbyl schopnosti jednat vlídně, zapomněl, že kdysi byl kapitánem veslařského družstva na vysoké škole a pýchou a ozdobou univerzity. Věděl jen, že je nevyužitý, že nikdy nedostal příležitost; dokázal si pamatovat pouze své životní neúspěchy a hořkosti.

„Tvoje uvítání je zrovna tak nadšené, jako bývalo — sire Richarde!“ pohrdlivě pokrčil nos. „Vsadím se, že mě nepozveš do důstojnické jídelny

k obědu! „Představuji vám svého bratra Grahama — včera se vrátil z Dartmooru a může vám vyprávět ty nejzábavnější příběhy ze skutečného pekla!““

Už skoro křičel a Dick si uvědomil, že Graham pil a je teď ve své nejhorší náladě.

„I ten tvůj ničemný sluha se mnou jedná jako s malomocným —“

„Jak jinak?“ Dick Hallowell promluvil tiše, ale naprosto jasně.

„Malomocný — to tě přesně vystihuje, Grahame! Jsi něco zkaženého, čemu se snaží vyhnout každý, kdo má úctu sám k sobě. Ty nejsi člověk, v tobě se nenajde nic milého Bohu ani lidem. A neřvi, když se mnou hovoříš, nebo tě chytnu za límec a skopu ze schodů. Rozuměls?“

Muž jako by se při výhrůžce přikrčil. Vychloubavý násilník se změnil v naříkajícího prosebníka.

„Nevšímej si mě, Dicku — ráno jsem trochu přebíral, kamaráde. Uvědom si, jak by ti bylo, kdyby ses teprve včera dostal z lapáku — pochop mou situaci —“

„Nevím, co bych cítil, být zralý pro vězení,“ přerušil ho Dick chladně.

„Nemám tak bujnou obrazotvornost, neumím si představit, že bych omámil a okradl pošetilého mladého gardového důstojníka, který by mi důvěřoval proto, že zná mého nevlastního bratra. Nedovedu se vžít do tvého rozpoložení, když jsi utekl s manželkou slušného člověka a pak ji nechal ve Vídni umřít hlady. Jsou ještě další věci, jimž nerozumím, ale nehodlám je dopodrobna rozvádět. Až budu schopen pochopit, že někomu nevadí válet se v bahně, pak se snad lépe vcítím do tvé nálady, kterou vyvolala znovunabytá svoboda. Co chceš?“

Grahamovy neklidné oči zabloudily k oknu. „Jsem švorc,“ odpověděl zamračeně. „Uvažuji o cestě do Ameriky —“

„Zjistila snad americká policie, že má nedostatek ničemů, abys musel jezdit do Ameriky?“

„Jsi zlý jako ďábel, Dicku.“

Richard Hallowell se nevesele zasmál. „Kolik potřebuješ?“

„No — plavba do New Yorku —“

„S tvými záznamy v rejstříku tě do Spojených států nepustí, to přece víš.“

„Mohl bych cestovat pod cizím jménem —“ spustil Graham dychtivě.

„Nikam nepocestuješ — a nemáš to ani v úmyslu.“

Dick usedl k psacímu stolu, otevřel zásuvku, vyňal z ní šekovou knížku a začal psát.

„Dávám ti šek na padesát liber a je vyplněný tak, abys nemohl obnos změnit na pět set, jako jsi to udělal posledně. Navíc pro jistotu zavolám do banky a oznámím jim výši sumy.“ Lístek vytrhl a podal jej zakaboněnému bratrovi. „A jsou to poslední peníze ode mne. Jestli se chystáš vydírat mě tím, že mi sem přijdeš udělat ostudu, tak s ničím nepočítej. Můj plukovník i ostatní důstojníci o tobě všechno vědí — mládenec, cos mu provedl tu lumpárnu, teď zrovna slouží. Jakmile začneš otravovat, dám tě zavřít. Je ti tedy všechno jasné?“

Graham zastrčil šek do kapsy.

„Jsi jako kus kamene,“ zanaříkal. „Kdyby otec věděl —“

„Zaplaťpánbůh, že je mrtvý!“ usadil ho Dick věčně. „Dověděl se bohužel dost, aby mu to zlomilo srdce. I jeho smrt ti vyčítám, Grahame.“

Graham se zhluboka nadechl. Pouze strach utlumil vztek, který v něm vzplál. Toužil zranit zničit ponížit tohoto těžce nenáviděného nevlastního bratra, leč chyběla mu odvaha.

„Oknem jsem tě viděl hovořit s krásnou slečnou —“

„Bud' zticha!“ vyštěkl Dick. „Nedovolím ti mluvit se mnou o žádné dívce.“

„No, no!“ Grahamovi se trochu vrátila stará drzost. „Jen mě zajímá — jestli Diana ví —“

Dick zamířil ke dveřím a otevřel je dokořán. „Ven!“ rozkázal stroze.

„Diana —“

„Na Dianě mi nezáleží. Budeš si to pamatovat? A hlavně nemám rád její přátele.“

„Tím myslíš mě?“

Mladší bratr pokynul hlavou ke schodišti a Graham kolem něj s pokrčením ramen nadutě prošel. „Tenhle dům je jako vězení — ale cestu z něj si najdu.“

„Nejlepší cesta pro tebe je zamčená a zavřená na závoru,“ zavrčel Richard Hallowell.

„Kterápak to je?“

„Brána zrádců!“ odsekl Dick a přibouchl za ním.

Kapitola 2

Telefonní zvonek potřetí netrpělivě zadrnčel. Diana Martynová odložila malého, chundelatého Porna na polštář a lenivě se natáhla k přístroji. Volal Colley, samozřejmě podrážděný a spíš v náladě ztrácet čas lamentováním nad délkou doby, po kterou ho nechala čekat.

„Vědět, že to zvoní tvoje veličenstvo, přiskočila jsem k aparátu na první cinknutí,“ odsekla zlověstně. Aspoň Colleyovi, kterému se protivily sarkastické ženy, její věta zlověstně zněla.

„Můžeme spolu poobědvat u Cira?“ zeptal se.

„Kdepak! K obědu se sejít nemůžeme, poněvadž obědvám doma s panem Grahamem Hallowellem.“

„S Hallowellem?“ Zpráva ho dle všeho překvapila. „Neslyším tě dobře, Diano. Copak kouříš?“

Vyfoukla ke stropu oblak šedivého dýmu a sklepla popel z cigarety do křišťálového popelníku.

„Nekouřím,“ zalhala, „ale dnes mi od rána není zrovna do řeči. Vyhlídka, že budu sama s džentlmenem propuštěným právě z vězení, mě trochu vyvádí z míry. On je totiž naprosto jiný než ostatní, Colleyi. Především ho neodsoudili neprávem —“

„Poslyš, Di —“

„Neříkej mi Di!“ přerušila ho hněvivě.

„Diano. Velký Přítel se s tebou chce sejít — opravdu. Řekl to.“

„Vyřid' Velkému Příteli, že o setkání s ním nestojím,“ odpověděla už klidně. „Jeden kriminálník za den ke vzrušení docela stačí.“

„Nepovídej!“ spustil po chvilce mlčení. „Snažíš se být vtipná, vid'?" Nevěřím, že obědváš s Hallowellem!“

Položila sluchátko na stolek a vrátila se ke knize. Kdykoliv Colley Warrington začal být urážlivý nebo protivný, vždycky sluchátko odložila a prostě je nechala ševelit. A Colley dovedl být protivný. Občas byl do ní zamilovaný,

a pak propadal záchvatům prudké žárlivosti. Teď právě ji miloval a Dianu to nudilo.

Ozvalo se tiché zatřukání na dveře a za šustění taftové sukně vstoupila Dombretová. Diana všechny své komorné oblékala do vínového taftu a trvala na operetních zástěrkách a čelenkách. Dvacetileté, hezké Dombretové taft slušel a vysoká čelenka jí dodávala vzhled ruské madony.

„Přijmete slečnu Joynerovou, *mademoiselle*?“

„Slečnu Joynerovou!“ Diana zůstala na komornou civět. „Víte jistě, že to je slečna Joynerová?“

„Ano, *ma'm'selle*. Je velice krásná.“

Diana rychle uvažovala.

„Vyříd'te jí, že prosím.“

Dombretová se během několika vteřin vrátila do místnosti.

„Slečna Joynerová,“ ohlásila.

S napřaženou rukou a s okouzlejícím úsměvem na obvykle bledé tváři přešla Diana pokoj. Věděla přesně, jak vyhlíží; měla o sobě vysoké mínění, neboť dobře znala dokonalé křivky svého těla a nádheru svých rusých vlasů. „Jak nesmírně milé, že jste přišla!“

Hope přijala podávanou ruku a do Dianiných očí upřela pohled, který nebyl ani nepřátelský, ani podezřívavý. O tři roky mladší než Diana dospěla do věku, v němž je těžké zapamatovat si, jak vypadala před rokem, do let, kdy děvčata už znají určitá tajemství, o nichž se nemluví, a pod volnými svetry lze tušit, že vytáhlá těla již nejsou docela beztvará.

„Nevím, jestli vás svou návštěvou neruším,“ začala.

Tohle tedy je Hope Joynerová? Půvabné stvoření. Dianě, přísnému kritikovi, málokdo vyhovoval, ale dívčině postavě, hlasu či pleti nemohla nic vytknout.

„Mám velkou radost — nechcete se posadit?“ Popadla klímajícího psíka z pohovky, a když ostře zaprotestoval, plácla jej, aby byl zticha. Porn znal ze

zkušenosti bití i mazlení. Hope však zůstala stát, jen se bílou rukou opřela o zdvižený konec pohovky.

„Dostala jsem od vás dopis — dost podivný,“ dodala. „Smím vám ho přečíst? Možná jste už zapomněla, co v něm stojí.“

Podobné věci Diana nikdy nezapomínala, ale nevznesla žádnou námitku. Mlčky přihlížela, jak návštěvnice otvírá kabelku, vytahuje z ní obálku, odkud vyjímá list tuhého papíru, a bez úvodu se dává do čtení:

„Milá slečno Joynerová,

doufám, že nebudete považovat za dotěrnost, že Vám píši v záležitosti, která se mě velice dotýká. Víím o Vás dost, abych mohla věřit, že zachováte mé sdělení jako důvěrné. Stručně řečeno jsem v trapné situaci. Než jste se objevila na scéně, byla jsem zasnoubena a měla se provdat za sira Richarda Hallowella, třebas teď jsme se odcizili z osobních důvodů, jež by vás nezajímaly. Poslední dobou býváte velmi často vidána v jeho společnosti a lidé o Vás hovoří dosti nepříznivě — podivují se, kdo vůbec jste, odkud a z jaké rodiny pocházíte. To mě ovšem nezajímá —“ Hope se odmlčela, aby mohla obrátit hustě popsaný list — „tolik, jako mé vlastní naděje na štěstí. Nesmírně Dicka miluji a on miluje mne, i když teď spolu skoro nemluvíme. Jestlipak mohu počítat s Vaší velkorysostí a požádat Vás o poskytnutí příležitosti k obnovení přátelství s Dickem?“

Dívka dočetla, dopis uložila do kabelky a zaklapla ji.

„Nepřipadá mi to jako přemrštěný požadavek,“ podotkla Diana chladně.

„Pročpak mám ustoupit?“ zeptala se Hope tiše, ale ostře. „Nečekáte ode mne příliš mnoho? Můžete přece využít i jiných možností.“

„Snad ano.“ Diana si zamyšleně skousla ret. — „Dopis není vhodný, ale psala jsem ho v rozrušení. Pochopitelně — jste-li jen jeho přítelkyně, nemusíte ještě o něj stát —“

Hope zavrtěla hlavou. „Tam jsem nemířila. Chtěla jsem od vás slyšet, jestli z mé strany nepředpokládáte přehnanou schopnost obětovat se.“

Diana přimhouřila oči. „Říkáte mi tím — že ho milujete?“

„Právě to jsem měla na mysli,“ přikývla Hope, aniž uhnula očima.

Její přiznání vzalo Dianě dech. Teprve za chvíli dokázala promluvit.

„Jak dojemné!“ zvolala, avšak Hope na posměch nezareagovala. „Podle všeho tedy moje naprosto rozumná žádost nenaruší váš —“ úmyslně zaváhala — „ctižádostivý plán?“

„Připadá vám hodně ctižádostivé mít ráda, nebo dokonce milovat Dicka Hallowella?“ otázala se Hope s předstíranou bezelstností.

Diana se uměla ovládat. Nečekala, že jí dopis přinese něco dobrého; vlastně jej napsala pouze z náhlého vrtochu. Snad chtěla Dicka Hallowella zranit, potrápit ho. A jak teď hleděla na dívku, tak oslnivě krásnou, tak důvěřující své lásce, vycítila hrozbu už ze samotné její přítomnosti, z jejího neochvějného pohledu — a Diana se nezalekla snadno.

Kupodivu, jak se v tom okamžiku probudilo k životu veškeré Dianino utichlé rozladění a pohaslé jiskřičky vzteku, který ji před čtyřmi roky šířal, se znovu doruda rozhořely. Po zachmuřeném nebi se mihly přízraky toho, co mohlo být... Hope neuniklo, že Diana polkla a stiskla zuby, třebas se přitom usmála.

„Něco vám ukážu.“

Vyslovila větu hlasem, který jí samotné připadl cizí. Odešla z pokoje a za chvíli mezi palcem a ukazováčkem přinesla malé kožené pouzdro. Stiskla uzávěr, víčko odskočilo a odhalilo prsten se třemi třpytivými diamanty. Sňala šperk z podpěrky a položila jej Hope do vzpírající se ruky. „Přečtěte si, prosím, co stojí uvnitř.“

Dívka bezděčně poslechla, ačkoliv nebyla zrovna zvědavá. Na vnitřní straně obroučky stálo vyryté: „Dick Dianě, 1922.“

„Tak co?“ zeptala se Diana.

„Zásnubní prsten?“

Mladá žena přikývla.

„Mění to snad nějak situaci?“ Hope se na Dianu překvapeně zadívala. „Je to silnější argument než ty, které jste už použila proti mým schůzkám s Richardem

Hallowellem? Vím od něj o vašem zasnoubení — totiž řekl mi, že byl zasnouben s — s někým. Lidé se většinou zasnubují víckrát než jednou, nemyslíte? Opravdu nevím, slečno Martynová, jestli jsem špatná, nebo jen zcela rozumně uvažuji, ale vy vážně očekáváte, že se už s Richardem nesejdu?“

„Čekám, že se rozhodnete podle svého,“ odpověděla Diana dost ostrým tónem. „Je to zřejmě —“ pokrčila rameny — „otázka vkusu a dobrého vychování. A něco takového nemohu u vás předpokládat.“ Upřela oči na dívčinu kabelku. „Bylo asi nerozvážné napsat takový dopis,“ řekla a natáhla ruku. „Vrátila byste mi ho, prosím?“

Jejich zraky se opět střetly a potom Hope kabelku otevřela, list z ní vyňala, roztrhla na čtyři kusy a útržky položila na stůl. S kývnutím se otočila a vyšla tak nečekaně z pokoje, že se zvědavá Dombretová s uchem na klíčové dírce při otevření dveří div nesvalila do místnosti.

Diana přistoupila k oknu, aby se za odcházející podívala, leč už ji nezahlédla. Proč proboha—? Diana Martynová se sama v sobě nevyznala, nedokázala si své pohnutky vysvětlit. Již před lety se vzdala vší naděje na Dicka Hallowella — stal se stejně nedůležitou složkou jejího života jako kdokoliv jiný. Chtěla si vzpomenout, proč vůbec dopis napsala. Určitá zlomyslnost a podivný způsob uvažování přivedly Dianu Martynovou do mnoha malých a jednoho velkého maléru. K onomu listu se v duchu vracela nerada, poněvadž souvisel s Dickem. Napsala ho ze škodolibosti a ani v nejmenším nezapochoybovala, že Hope dopis ukáže muži, jehož se týkal. Očekávala totiž, že Dick na něj odpoví jednou z oněch vzrušených epištol, jaké on dovedl psát. V žádném případě však nepředpokládala, že se toto klidné, vyzývavě krásné děvče objeví v jejím skvostném salónu.

Pokoušela se uvědomit si hlavní příčiny svého současného citového rozpoložení, když komorná vstoupila do pokoje ohlásit návštěvníka, který jí šel v patách. Diana ošuntělého, zakaboněného muže s rukama v kapsách podrobila nemilosrdné kritice. Počkala, až za Dombretovou zaklaply dveře, a pak se zeptala: „Proč takhle?“

„Jaké takhle?“ utrl se.

„Proč přicházíš jako nuzák?“

Graham Hallowell si shora prohlédl své ušpiněné šaty a ušklíbl se.

„Zapomněl jsem se převlíct.“

„Byl jsi tedy navštívit šlechtného Richarda,“ přikývla pomalu. „Jestlipak jej patřičně dojal důkaz tvé chudoby?“

Sklesl na širokou pohovku, vyňal z kapsy balíček cigaret, a než odpověděl, jednu si zapálil.

„Máš nějaký zvláštní důvod objevovat se v Curzon Street převlečen za strašáka? Na mě tím rozhodně dojem neuděláš.“

„U něj to taky nezabralo,“ odsekl. Vyfoukl ke stropu obláček kouře a pozoroval, jak se rozplývá. „Dal mi mizernou padesátku. Málem jsem mu ji hodil pod nohy.“

„Ale doopravdy ne,“ rýpla.

Grahama už dávno přestal dráždit sarkastický spodní tón v jejím hlase; patřil k Dianině duševní i morální masce. Kdysi ho tyto její jemné uštěpačnosti doháněly k šílenství, jenže to bylo dávno.

„Nejspíš jsi spoléhal, že ti dá každou požadovanou sumu, jen aby se tě zbavil,“ usoudila zamyšleně, „a on samozřejmě nedal! Kéž bys znal Dicka tak dobře jako já.“

„Znám ho až příliš dobře,“ zavrčel. „Farizejský holomek!“

Na nadávku dost dlouho nezareagovala a bílými zuby si hryzala dolní ret.

„Farizejský? Kdepak! Dick není farizej.“ A po chvílce dodala: „O mně se nezmínil?“

„Jestli ti to přinese uspokojení, tak řekl, že o tobě nechce slyšet.“

„Což znamená, že jsi mluvil hlavně ty,“ přikývla.

„Má nové děvče, krasavici. Viděl jsem je sentimentálně se sklánět nad místem popravy.“

To ji zřejmě nezajímalo. Zatímco se Graham rozhlížel po místnosti, připravoval si otázku, kterou se jí neodvážil položit včera večer, poněvadž před touto ženou cítil určitý respekt.

„Máš skvostný byt, Diano. Nechci nijak vyzvídat, jen mě udivuje, odkud na něj bereš. Pokud si správně pamatuju, při mém odchodu jsi bydlela v zařízeném podnájmu. Neušla mi změna tvé adresy, ovšem tahle nádhera je až ohromující.“

Věděl, že Dianin roční důchod představuje několik set liber, což by jí sotva postačilo k zaplacení nájmu za toto apartmá.

Sice trochu psala a měla výborné známosti ve Fleet Street, ale vzhledem k její vrozené lenosti byl tento zdroj příjmů jistě velice hubený.

Poněkud kysele se usmála. „Bojíš se nejhoršího? To tedy nemusíš. Teď právě jsem dost pilná. Slyšel jsi o princí z Kišlastanu?“

Zavrtěl hlavou.

„Neslyšel?“ Mávla rukou po pokoji. „Všimni si, jak je štědrý!“

Rozesmál ji výraz ohromení, který se mu objevil ve tváři.

„Dělám mu tiskového referenta,“ vysvětlila ledabyle. „Nezní to jako zaměstnání příliš honosně, zato mi vynáší skoro čtyři tisíce ročně a myslím, že jsem si ty peníze už zasloužila. Rádža má nechuť k lidem, a k vládě ještě větší. Před dvěma roky mi ho představil Colley Warrington. Soudím, že Colley měl v úmyslu pustit žilou našemu příteli, který je mimochodem strašlivě bohatý, ovšem neuspěl, a tak ho napadlo zapojit do plánu mě. Já se k Jeho Excelenci chovala samozřejmě hrozně mile a zanedlouho se mi podařilo objevit skuliny v jeho zlatém brnění. Přišel o dvě rány —“

„Dvě — co?“ zeptal se udivený Graham.

„Rány,“ zopakovala. „Podle všeho francouzský guvernér udělil našemu příznivci právo být zdraven devíti výstřely slepými náboji, jenže když se pak panovník dostal do problémů — zapletl se do nějakého skandálu —, byl mu pozdrav zkrácen na sedm ran. Nevěřil bys, že něco takového může trápit dospělého muže, ovšem v Indii na tom zřejmě děsně záleží. A je blázen do drahých kamenů. Má tu nejnádhernější sbírku v zemi.“

„Je ženatý?“ otázal se Graham podezřívavě.

„Devětkrát,“ odpověděla klidně. „S žádnou z jeho manželek jsem se nesetkala, drží je přísně v ústraní — tak se tomu myslím říká. Už jsem se mu velmi osvědčila — vzbudila jsem o něj zájem našeho vyslance v Paříži a napsala — nebo aspoň inspirovala — jsem o něm četné články.“

Nedůvěřivě ji pozoroval a hladil si bradu.

„Pohledem říkáš ‚Východ je Východ, ale Západ je Západ‘, Grahame,“ zasmála se, „a mám pocit, že se co nevidět dostaneš do nálady mravokárce.“

„Jen se mi to nezdá, nic víc,“ prohodil a zapálil si doutník.

Vycítil, že Diana k němu nechová přátelství. Znenadání doutník odhodil do krbu a zaklel.

„Půjdu se domů převlíknout,“ zavrčel, když vstával. „A to tvé místo tiskového referenta mi vážně moc nevoní, Diano.“

„Což mě asi nerozhází,“ odbyla ho chladně. „Snad víš, že už nepobírám své čtyři stovky ročně. V okamžiku bláhového optimismu jsem svůj kapitál půjčila mladému muži s úžasným plánem na rychlé zbohatnutí — a nakonec jsem přišla o skvělého ženicha.“ Hovořila jakoby nic, avšak ve slovech se skrývala hořkost.

Rozpačitě přešlápl. „Všechno ti nahradím. O svých příštích narozeninách dostanu dvacet tisíc.“

„To jsi mi sliboval už tehdy,“ posmívala se mu, „dovolával ses závěti své matky! Bohužel dědictví jsi předtím obstavil, jak jsem zjistila, když tě odvedli do vězení.“ Potom nasadila docela jiný tón: „Jdi domů a přijď v jednu slušně oblečený.“ Pohlédla na zápěstí na hodinky posázené diamanty. „Nemáš moc času — pospěš si! Čekám Colleye. Jestli tě tu nenajde, bude myslet, že jsem mu lhala.“

Vyprovodila ho ke dveřím, podle něj za ním zavřela nezdvořile trochu příliš rychle a s úšklebkem se vrátila na pohovku. Když po nějaké době služebná Warringtona ohlásila, byla Diana zdánlivě zabraná do četby nejnovějšího, vysoce napínavého románu.

Téměř vychrtlý Colley Warrington měl nepříjemně úzkou hlavu s řídkými světlými vlasy, které stěží zakrývaly počínající pleš, a vrásčitou, dlouhou tvář,

takže vypadal předčasně zestárlý. Lidé, kteří ukvapeně zevšeobecňují, jej považovali za prostopášníka a divili se, kde na své rozhazování bere.

V Londýně, New Yorku — vlastně v každém světovém společenském středisku — se vyskytuje pár jedinců strkajících nos do záležitostí druhých. Jsou to hlavně ti, jejichž jména lze nalézt v seznamech osob udávajících tón. Colley je znal všechny; bez hledání údajů ve společenských slovnících mohl u každého z nich vyjmenovat jeho tituly, odříkat, kdo byla jeho matka a ostatní příbuzní až po nejvzdálenější bratrance, pokud tito něco znamenali; věděl do poslední pence, kolik kdo vydělává a zda má či nemá nemovitosti zadlužené. Přejít s ním po Bond Street znamenalo prožívat zblízka komedie i tragédie, neboť i obyčejným věcem přikládal mimořádný význam:

„...Lily Benerleyová v rollsu — daroval jí ho jeden chlapík z egyptského vyslanectví — společensky naprosto nepřijatelný. Tamhle jde lady Vanneryová, pije jako duha, ale má půl miliónu. Až natáhne bačkory, bude po ní dědit její synovec Jack Wadser — oženil se s Mildred Perslowovou, co utekla do Keni s Leighem Castolem, synem lorda Memsema...“

Zlé jazyky tvrdily, že Colleyův instinkt pro vyhledávání skandálů se mu stal zdrojem příjmů: jistý lord kancléř ho kdysi nikoliv nevhodně označil za „lumpa tělem i duší“.

Takový tedy byl Colley Warrington. Do Dianina salónu vstoupil s chmurným výrazem a zamračeně se před ní zastavil.

„Ahoj, Diano!“ V pozdravu nezaznělo velké nadšení ze setkání.

„Posad’ se a nevrč.“

„Kde je Graham?“ zeptal se.

„Šel se domů převléct.“

Opatrně usedl na okraj židle a povytáhl si dokonale nažehlené puky na kalhotách, čímž odhalil bílé hedvábné ponožky nad blyštivě vyleštěnými botami.

„Jsi blázen, že chceš něco podnikat s Grahamem — znáš přece jeho pověst.“